

MARIE HAMÁKOVÁ

Kovboj na útěku

NEZAMILUJ SE DO ŽENICHA.
NIKDY!

MARIE HAMÁKOVÁ

Kovboj na útěku

Marie Hamáková

KOVBOJ NA ÚTĚKU

Copyright © Marie Hamáková, 2026

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Midjourney

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2026.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Dagmar Pilařová

Jazyková korektura: Mgr. Erika Hanáčková

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s živými či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

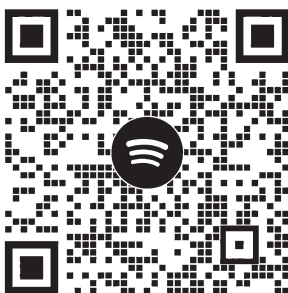
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

BN: 150127/02

ISBN 978-80-7546-709-6

*Pro všechny,
kteří v životě o někoho přišli
a moc jim chybí*

Pokud si rádi čtení knih zpřijemňujete poslechem hudby,
vytvořila jsem pro vás na míru playlist na Spotify,
stačí načíst QR kód zde:

Kapitola 1 / Kamila

„Do prdele!“ ozvalo se z koupelny.

„Jsi v pohodě, Barčo?“ Ta nadávka mě vyděsila. Pokoj byl jinak tichý. Doléhal sem jen zvuk puštěné sprchy. Prostoupil mnou strach.

„No to mě po–“

Tohle neznělo vůbec dobře. Neuklidnila mě.

Vyrazila jsem rovnou ke koupelně. Dveře se rozlétly dřív, než jsem tam stačila dojít. Bára vyběhla ven s rukama od krve.

„Potřebuju okamžitě lékárničku!“ vyhrkla. Kolem těla měla omotanou osušku.

„Co se stalo?“ opřela jsem se dlaní o futra a sledovala tu spoušť. *Červená tekutina, mazlavá, odkapávající na podlahu.* Zavřela jsem oči a snažila se hluboce dýchat. V uších mi zněl tep.

„Ani se neptej, připadám si jako patnáctka, co si neumí oholit nohy!“

Otevřela jsem oči. I přes vážnost situace jsem se lehce usmála. *Vtipné přirovnání.*

Bára se nasoukala do županu. Měla co dělat, protože si jednou rukou stále kryla krvácející ránu.

Z komody v chodbě jsem pohotově sebrala kartičku od pokoje. Chytila jsem Barču, která si na lýtku přidržovala kapesník, za paži a vyšly jsme ven směrem k výtahům.

Samozřejmě že byly oba dole. Po schodech jsem to s její krvácející ránou nechtěla riskovat. Začala jsem podupávat nohou. *Kdy ten výtah konečně přijede?* Kapesník na Barčině noze začal výrazně prosakovat.

Odvrátila jsem pohled, aby to se mnou nesešlo. Teď jsem tu musela být já pro ni, ne ona pro mě. *Ostrý předmět, holá kůže...* Z těch myšlenek mi po těle vyrazil studený pot. Proto jsem

chloupky odstraňovala zásadně depilací. Moje noha samovolně zrychlila podupávání.

„Nebuď nervní, nebo mi z tebe začne tikat oko,“ napomenula mě Bára a odhodila si přitom pramen dlouhých blondátých vlasů z ramene. Župan jí na pravém rameni sjel o něco níž.

Protočila jsem oči. Bára se nebála ničeho. Ani toho, že bude na veřejnosti tímto tempem brzy nahatá. No a co, že by u toho vykrvácela.

„Musí to trvat věčnost?“ procedila jsem mezi zuby ve chvíli, kdy konečně zaznělo cinknutí.

Ve výtahu nikdo nebyl, neměly jsme tedy koho pohoršovat. Zmáčkla jsem přízemí a se sebezapřením sledovala krev odkapávající na podlahu. *Co s tou žiletkou proboha vyváděla?* A to jsme se chtěly vydat do města na koktejl. Barča nám zařídila jiný program.

Výtah zastavil a já si připadala jako ve zpomaleném záběru. Srdce se mi divoce rozbušilo. *Klikatící se cestička z kapiček krve, vyděšená zaměstnankyně, lidé...* Zůstala jsem stát ve výtahu jako opařená.

Bára se ode mě odpojila a rychlou chůzí se vydala k recepci.

Vedle mě se ozvalo hlasité odkašlání. Postarší pár se chtěl dostat do výtahu. Stočila jsem pohled na krev na podlaze a raději vyšla. Jestli měli odvahu sem vstoupit, jejich volba.

Dohnala jsem svou kamarádku.

„Co se vám stalo? Mám zavolat záchranku?“ vykřikla recepční.

Lidé v prostorné hale se začali otáčet. Jejich ustarané výrazy mluvily za vše.

„Jen to ne! Rády bychom se ještě dnes dostaly někam na drink. Po tomhle ho budu potřebovat. Nemáte tady prosím lékárníčku? Bodla by mi pořádná náplast, nebo spíš,“ sklopila pohled směrem k lýtku, „nebo spíš obvaz,“ usmála se.

Obdivovala jsem, s jakou lehkostí si řekla o to, co potřebuje. Neřešila, co si kdo pomyslí.

„Ještě bych vás požádala o zavolání pokojské. Ten nepořádek, co po mně zůstal, bude potřeba vytrít mopem. Je mi to trapné, ale budu vás muset poprosit i o pomoc s ovázáním nohy. Moje kamarádka by se mi tu složila,“ slyšela jsem říkat Báru, která si zrovna sedala do křesílka stojícího kousek od recepčního pultu.

„To nebude problém. Ukažte, zapřete mi nohu o koleno, ať se k té ráně lépe dostanu,“ pronášela klidně ochotná zaměstnankyně hotelu.

Ulevilo se mi. Nemusela jsem nic sáhodlouze vysvětlovat, jen tiše přihlížet.

Rána to nebyla pěkná, v jednom místě šla až do masa. Udělala jsem dva kroky od nich do středu místnosti. Nechtěla jsem vyzvídat, ale strašně by mě zajímalo, co přesně v té sprše dělala, když se to stalo.

Vzhledem k mému vztahu ke krvi jsem nezvládla dělat víc než psychickou podporu a rozčarovane jsem se rozhlédla po prostorné hale. Snažila jsem se zklidnit dech.

Sehnat tenhle hotel se slevou bylo obrovské štěstí. Obzvlášť v mém případě. Odjezd jsem zvažovala na poslední chvíli. *Jak je asi babičce? Nesmím na to myslet, nebo nesplním slib, který jsem jí a Báře dala. Měla jsem chuť jet okamžitě domů.*

Moje kamarádka vypískla a já se po ní ohlédla. Recepční jí zrovna obvaz uchycovala kovovými sponkami.

Prohrábla jsem si kaštanové kadeře. Kam se vydáme tohle přežitě drama oslavit?

Takové vypjaté situace se nestávají jen tak. A my si to vyžraly hned třetí den dovolené.

„Jsme hotové, ty citlivko!“ zavolala na mě Bára.

Ohlédla jsem se po ní. Nohu měla hezky zafačovanou. Recepční jí pomohla vstát.

Udělala jsem pár kroků a ocitla se u nich. Teď už jsem se nemusela bát žádného děsivého pohledu.

„Milé dámy, pokud je to vše, půjdu se věnovat dalším hostům,“ usmála se na nás recepční.

„Ano, moc děkujeme za vaši ochotu a pomoc. Vidím, že už se vám tu zatím utvořila fronta. Moc se omlouváme.“

„Nic se neděje. Hezký večer,“ odkráčela na své pracovní místo.

Nikdy jsem nepotkala ochotnějšího člověka. Chtěla jsem pro ni vymyslet nějaké poděkování, ale na to bylo času dost.

Chytila jsem Barču za ruku.

„Takže, napadlo mě, že bychom mohly zajít do baru kousek od náměstí. Na ceduli u vchodu jsem četla, že mají velký výběr koktejlů,“ navrhla jsem kamarádce.

Báře se rozzářily oči. Koutky úst se jí zvedly nahoru.

„Skvělý nápad! Navíc mají po osmé hodině akci jeden plus jeden zdarma. To si nemůžeme nechat ujít.“

Líbilo se mi nadšení v jejím hlase. Já jsem díky koktejlům mohla zapomenout na krvavé trauma a ona na šok uštědřený z nečekaného úrazu.

„Chceš podporu?“ nabídla jsem jí ruku, abychom se mohly jít převléknout do pokoje.

„To nebude potřeba.“ Odhodlaně se rozešla od recepce směrem k výtahům.

„Báro!“ snažila jsem se zabránit další katastrofě.

Jít středem haly, kde se trousí hosté z večeře, nebyl dobrý nápad.

„Co?“ ohlédla se na mě.

Výkřik.

Zavřela jsem oči v očekávání rány.

Tomuhle nešlo zabránit.

Kapitola 2 / Kamila

Při střetu s jedním z mužů Bára ztratila rovnováhu a řítila se k zemi. Ztuhla jsem na místě. Nešlo udělat krok. Ruce mi vystřelily k ústům. Záda mi polil studený pot.

Muž ji pohotově zachytil těsně před pádem na zem.

Dokázala jsem vnímat jen černé prameny, které mu při tom pohybu sklouzly do obličeje. V kombinaci s tmavou barvou očí působily smyslně.

„Báro, jsi v pohodě?“ vzpomatovala jsem se a doběhla k nim.

Žádná odpověď. Stále se nad ní skláněl. V pohledu na ni mi bránilo jeho tělo.

„Báro, tohle je vážný!“ vykřikla jsem.

Zaslechla jsem smích.

Smích? Zbláznila se? Mohla si přece přivodit otřes mozku! Hrudník se mi stáhl tak, že jsem skoro nemohla dýchat.

„Jasně že jsem. Mám svého prince na bílém koni, nevidíš?“

Neviděla jsem ho. Do chvíle, než ji zvedl na nohy. Decentně se díval stranou, protože si upravovala výstřih županu. Měl ostře řezané rysy a příjemný úsměv. Kromě vlasů mě zaujaly delší vousy. Líbila se mi jeho pohotovost. Zachránil mou kamarádku od návštěvy nemocnice.

Bylo mi trapně za nás obě. To byl teda den... Pomalu jsem začala ztrácet chuť někam vyrazit. Měla jsem všeho po krk. *Neměly jsme si tady užívat?* Zatím nás stíhal jen jeden trapas za druhým.

Sjela jsem pohledem ležérní oblečení Bářina zachránce. Pohled se mi zastavil na pultitru od piva, který držel v ruce. Rozlilo se všude po zemi.

Zkřížila jsem ruce na hrudi a utrápeně si povzdechla. Paní na recepci už nevypadala vůbec mile. Hlasitě si odkašlala a sáhla po mobilním telefonu. Snad se chystala zavolat jen uklízečku, a ne ochranku.

Tělem mi projela vlna adrenalinu. Strach opadl a vystřídalo ho příjemné napětí. Nemohla jsem to zadržet. Přišlo to jako rázová vlna. Rozesmála jsem se. Tohle snad nebyla pravda.

Bářin zachránce na mě mrkl.

„Teda, narazit na takové kočky v hale, zrovna když mě ta párty přestala bavit? To je snad znamení. Já jsem Vašek. Ale pro vás klidně princ na bílém koni,“ natahoval k Báře ruku.

Ta mu stisk oplátila.

„Já jsem Bára a tohle je Kamča. O jaké párty mluvíš?“ založila si ruce v bok. Výrazný hlas telefonující recepční ji nechával chladnou.

Snad se nechystala chytnout příležitost za pačesy. *Ne, ne, ne.* Jenže jiskry v jejích očích mluvily o opaku. Zaujal ji.

„Přijeli jsme s kámošema, co se známe od střední, na dovolenou na hory. Rozhodli jsme se při té příležitosti uspořádat Jirkovi rozlučku se svobodou. Za pár týdnů se žení, tak ať si ještě užije trochu volnosti.“ Přeshlápl z nohy na nohu a vyklopil do sebe zbytek piva.

Co na to říct. Banda opilých pařezů mě vůbec nezajímala. I přesto, že Vašek působil celkem sympaticky. *Kdo hodnotí muže podle hára a ochoty někoho zachránit...*

Bára ovšem hltala každé jeho slovo, jako by se k té jejich párty chtěla přidat. To snad ne, už zase se pouštěla do dobrodružství. Nemohla aspoň jednou respektovat, že mám věci raději pod kontrolou? Večírek plný cizích mužů se mohl rychle zvrhnout.

„Tak to tě nebudeme zdržovat. Děkuju za záchranu kamarádky. My už budeme muset jít,“ mávla jsem na něj, chytila Báru za loket a táhla ji k výtahům.

To poslední, co jsem teď chtěla řešit, bylo rozlité pivo, pobavení hosté ze série našich trapasů a nešťastná zaměstnankyně hotelu. Tu jsme si dnes doslova ukořistily pro sebe a zajistily jí další práci.

„Co blbneš! Víš, jak to bylo nevychovaný?“ utrhla se na mě Bára.

„Vážně? Neřekla bych. Vždyť ty bys mu na tu rozlučku určitě kývla.“

„A co je na tom špatného?“ Obočí jí divoce vystřelilo vzhůru. Svaly na krku se jí napnuly rozhořčením.

„Je to divný,“ pronesla jsem suše.

Přece si nemyslela, že mě dostane na opileckou rozlučku se svobodou.

„Ty a ta tvoje zásadovost. Moc dobře víš, že mi vždycky nakonec dáš za pravdu, že mám dobrý nápady. Třeba jako odjezd na tuhle dovolenou. Nepopírej, že sis konečně odpočinula.“ Vzala mě za ruku a pevně ji stiskla. Malé, drobné gesto, ale ledy ve mně v tom okamžiku začaly roztávat.

Měla pravdu. Nebyla jsem fér, Bára taková nebyla. Jen jsem dostala strach, že se jí zalíbil a já jim budu dělat křena. Nikdy by neudělala nic, při čem bych se měla cítit špatně. Musím přestat ze všeho vyvozovat ukvapené závěry.

Rozhlédla jsem se po místnosti, zda Vaška ještě zahlédnu. Hledala jsem jeho havraní vlasy. Upřímný úsměv. *Nic*. Zmizel. Musela jsem ho vyděsit.

„Promiň, Baru, je pryč. Mrzí mě, že jsem ho odehnala. Mám tě ráda a jsem šťastná, že jsi mě na ty hory vytáhla. Potřebovala jsem to jako sůl. Nebyla jsem na dovolené, ani nepamatuju.“

„Není všem dnům konec. Třeba na něj narazíme jiný den.“ Mávla rukou do vzduchu.

Došly jsme až k výtahům. Zmáčkla jsem tlačítko, abych jeden přivolala. Bára si vedle mě povzdechla. Píchl mě osten viny, ale už se s tím nedalo nic dělat.

Ozvalo se cinknutí, dveře se otevřely a my nastoupily. Chystala jsem se zmáčknout šipku nahoru.

„Nerad vás zase vyrušuju, ale napadlo mě...“ odkašlal si příchodí.

Stáhla jsem ruku dolů. Ve dveřích se ocitla hnědá botaska. *Vaškova botaska. Kde se tady najednou vzal? Že by se na nás konečně usmálo štěstí?* Polila mě čistá radost, že jsem ho neodradila. Moje obavy se rozplynuly. Chtěla jsem kamarádce udělat radost.

Ani to nestačil doříct a už měl od Báry odpověď.

„Jasně!“

„Vždyť jsi ho ani nenechala domluvit.“ Sjela jsem ji na oko přísným pohledem.

„Určitě je to pozvání na koktejl. Stejně jsme na něj chtěly jít,“ dušovala se.

Prsty si mnula pramínek vlasů. Její zalíbení v něm nemohlo být očividnější.

Obě jsme automaticky vyšly ven z kabiny, výtah už jsme blokovaly dost dlouho.

„Přesně tak. Jen to má jeden háček.“ Vašek se podrbal na temeni hlavy a lišácky na nás mrkl. Krátce se mi zadíval do očí.

Nevěřicně jsme se na sebe s Bárou podívaly. Co by se proboha dnes ještě mohlo stát...

„Ten suchopr... Jirka, co se bude ženit, na své rozlučce zakázal holky. On je takovej víc do větru. Teda teď už ne, ale dřív byl. Asi nechce nic riskovat.“ Vaškovi se rozzářil výraz.

Bára se rozesmála tak hlasitě, až se po nás lidé v hale začali ohlížet.

„Stále platí to ano?“ zazubil se.

Tím jsem si teda nebyla jistá. „Jak bys nás tam chtěl propagovat?“ zajímalo mě.

„Většina kluků už má něco upito, včetně Jirky. Věřte mi, ztratíte se tam jako nic. A aspoň bude legrace. Zaujaly jste mě hned, jak jsem vás viděl poskvřnit tuhle luxusní halu krví.“ Zorničky měl rozšířené pobavením.

„Stále platí ano!“ vyhrkla Bára.

Byl zábavný, to se mu muselo nechat. Navíc učaroval mé nedobytné kamarádce. *Měla jsem na výběr?* Nechtěla jsem jí zkazit radost. Třeba to bude fajn.

„Bezva! Párty máme v přízemí hotelu. Mají tam velký sál i s barem a dýdžejem. Přijďte co nejdřív, budu se těšit.“ S tím se otočil a uháněl pryč.

„Ty nás přivedeš do hrobu,“ šeptla jsem jí do ucha.

Zadoufala jsem, že i já změním názor a užiju si to. Možná mě tahle dovolená měla naučit občas pustit kontrolu? Vaškův lišácký úsměv a Bářino odhodlání mě nasměrovaly k prvním krokům.

Kapitola 3 / Kamila

Nádech, výdech, opakovala jsem si. *Tohle nejsem já*. Byla to nová situace, pro mě tak netypická, až mnou projelo mrazení. Nepoznávala jsem se, ale nevadilo mi to. Zkusím to a propříště se poučím. Co když mezi ně nezapadnu... Často jsem si připadala jako zatvřelá konzerva bez špetky kuráže.

Jenže teď se to změnilo. Rozhodla jsem se udělat vstřícný krok. Musela jsem se přestat stresovat dopředu. Jenže to se lehčeji řeklo, než dělalo.

Ocitly jsme se s Bárou v přízemí hotelu, jak nás Vašek instruoval. Na konci chodby jsem spatřila vchod s cedulí „Soukromá párty“.

Bára se dychtivě ujala vedení a otevřela dokořán dvoukřídlé dveře. Udělala pár rychlých kroků dovnitř.

Přestala jsem ji vnímat. *Jedna noha, druhá noha*, kladla jsem je za sebou, aniž bych tušila, kam přesně směřují.

Oči mi těkaly ze strany na stranu. *Opravdu jsme tu za ženské pokolení byly jen my dvě?* Nekecal. Marně jsem doufala, že tu najdu aspoň nějakou sexy tanečnici.

Po pravé straně jsem zahlédla Báru, jak se objímá s Vaškem. *To šlo celkem rychle.* Rozhodně se s tím nemazali. Bára mu něco dychtivě vyprávěla.

Divila jsem se, že se vůbec slyší. Hudba tu hrála dost nahlas. Mixážní pult ovládal kousek od nich mladý klučina s kšiltovkou na stranu.

Založila jsem si ruce na hrudi. *Kam se, Kamčo, vydáme?* Někteří Vaškovi kamarádi hráli šipky, jiní ping-pong. Skupinka několika z nich tancovala uprostřed parketu country tance.

Okamžitě si získali mou pozornost. Country tance jsem viděla jen ve filmech, nikdy ne naživo. Jako by na mě přenesli tu veselou náladu, která mezi nimi panovala. Měla jsem chuť se rozběhnout a přidat se k nim. Jenže já tančovat nikdy moc neuměla.

Zvedali nohy, občas plácli rukou do podrážky, točili se. *Kéž bych se to mohla taky naučit...*

Melodie se přerušila a v reproduktorech zachraptělo. Probrala jsem se z té krásné taneční letargie a po levé straně jsem zahlédla barový pult. *Moje budoucí záchrana?*

„Ahoj Kamčo,“ zaslechla jsem Vaška, když s Bárou došli až ke mně.

„Opravdu tu nejsou žádné jiné ženy,“ konstatovala jsem.

Pokrčil rameny a každou z nás vzal za jednu paži.

„Vždyť jsem to říkal. O to víc jsem rád, že jste dorazily vy dvě. Báls jsem se, že vás to odradí, což by byla škoda. Každopádně než jste dorazily, tak jsem támhletoho suchara trochu nalil panákama. Teď už je to v pohodě i s ním. A ostatní jsem o vás taky informoval, aby se nelekli, kdo nás to tu přepadl.“

Překvapila mě důvěrnost toho gesta. Jeho dotek vysílal bezpečí a já se díky němu uvolnila. Ztuhlé svaly šije povolily. Byla jsem připravená si tento večer užít.

Pořádně jsem si prohlédla onoho suchara, jak nazval svého kamaráda se šerpou „Budoucí ženich“. Stál zapředený do hovoru

v menší skupince lidí kousek od nás. Ruce při řeči energicky rozhazoval do stran.

Do očí jsem mu neviděla. Měl dlouhé hnědé vlasy a na sobě košili, kovbojský klobouk i boty. Tmavě modré džíny mu obepínaly stehna. Kdyby se neženil, stál by za hřích. *Už kvůli tomu zadku.*

„Tak si půjdeme dát něco k pití a potom si zatancujeme?“ pobídl nás Vašek.

Obdivovala jsem jeho přátelskou povahu. Snažil se, abychom se tu cítily dobře. Snad jsme nedělaly chybu, že jsme sem šly. Na druhou stranu jsme mohly kdykoli odejít. Nikdo nás tu nedržel.

Došli jsme kolem parketu k baru. Mezi skladbami nastala pauza. Periferně jsem zahlédla, jak se kluk u mixážního pultu zvedl a odešel. Konečně jsme se mohli pořádně slyšet.

Hluk mi nedělal dobře, *ale dnes to vydržím.*

„Ty, Vašku, odkud vlastně jsi a na jak dlouho jste přijeli?“ šťouchla jsem do něj loktem ve chvíli, kdy mával na zaneprázdněného barmana s krátce střiženými vlasy.

Otočil se na mě a uchechl se.

„Jsme od Plzně. Přijeli jsme na týden.“

„Takže jste pár dní v lihu?“

„Ani omylem, to by suchoprda nedovolil. Dnes jsme tu druhý večer. A vy?“

Suchoprda... Dobíral si ho, anebo s ním měl nějaký problém? Chtěla jsem se dozvědět víc.

„My jsme kousek od Prahy, dovolená nám tady ještě nekončí“, vyhrkla Bára dřív, než jsem se stačila nadechnout k odpovědi.

„Paráda, to se můžeme ještě vidět. Musíte mi dát na sebe telefonní čísla.“

„Jooo“, vypískla Bára.

Teď už byl všechn stres pryč. Obavy vzaly nohy na ramena. Tohle se mi často nestávalo, jenže s Vaškem to šlo samo. Jako bychom se znali déle než pár desítek minut.

„Co si dáte?“ mrkl na nás, ale já si všimla, že delší pohled vždy věnoval Báře. Musela ho zaujmout.

Bára si objednala víno a já piña coladu. Modrooký, vysoký barman sice chvíli přemýšlel, jestli na ni bude mít všechny suroviny, ale nakonec usoudil, že něco vymyslí. *Kdo si taky na pánské rozlučce se svobodou objedná sladký tlamolep?*

Barman nám podal naše nápoje. Přitukli jsme si.

„Jestli se, Kamčo, nebudeš zlobit, vzal bych Báru na parket. Neboj, potom si tam zase odvedu tebe,“ obhajoval se.

Přikývla jsem, přestože netušil, do čeho se pouští. Já a tanec jsme nešli dohromady. Přišlo mi to od něj milé. Nechtěl, abych se tu cítila navíc.

Vůbec mi nevadilo být se svými myšlenkami chvíli o samotě. Doma jsem si pozornosti užila dostatečně. Navíc byl tenhle den tak akční, že mi chvíle klidu bodla. A Báře jsem po tom všem přála rozptýlení.

Opřela jsem se o jeden sloup a vychutnávala si svůj koktejl. Tahle párty byla vlastně nevinná. Hodně z těch mužů mělo na ruce snubní prstýnek. Prostě jsme jen narazily na muže, co se rád bavil a chtěl poznat nové lidi.

„Teď ty,“ přišel pro mě Vašek, jakmile Báru neochotně předal jinému kamarádovi.

Působil zdvořile, ale bylo mi jasné, že by raději tancoval s ní. Ani po tom, co si došel pro mě, z ní nespouštěl zrak.

Vzal mi z ruky sklenici a odložil ji na stolek opodál. Chytil mě za ruku a přitáhl si mě k sobě blíž. Ani jsme nestihli dojít do středu parketu a už se vlnil do rytmu svižné muziky jako zkušený tanečník. Ostatně se tak jeví všichni, které jsem tu zatím viděla tancovat.

Cítila jsem jeho boky na svých. Jeho stehna svírala jedno mé. Levou ruku jsem mu položila na pravé rameno a pravou ruku mi držel na straně svého srdce. Vaškovy doteky byly jemné a příjemné.